

придністровськими сепаратистами лідери РФ підтримували сепаратистів своїми політичними заявами. У світлі всіх цих обставин Суд визнав, що відповідальність РФ настає у зв'язку з незаконними діями придністровських сепаратистів, враховуючи підтримку цих дій з боку РФ. Таким чином, РФ внесла свій внесок в утвердження сепаратистського режиму в Придністров'ї, підтримуючи його політичними економічними та військовими засобами. Відповідно, заявники підпадали під юрисдикцію РФ в цілях ст. 1 Конвенції.

Цитовані частини рішення ЄСПЛ свідчать про те, що:

1. Навіть тільки підтримка Росією придністровських (у нашому випадку – донбаських) сепаратистів робить її відповідальною за дії цих сепаратистів.

2. Молдова (у нашому випадку – Україна) як жертва сепаратистів і підтримуючої їх Росії мала «мало шансів встановити контроль над Придністров'ям (у нашому випадку – частиною Донбасу), враховуючи те, що режим підтримувався РФ економічно, політично і військовими засобами»

3. Таким чином, саме Росія, а не Україна несе практичну відповідальність за забезпечення прав та свобод громадян, у тому числі соціальних, на території, яку Україна не контролює, а фактично контролюють сепаратисти, підтримувані РФ.

Наведені правові позиції ЄСПЛ, викладені у рішенні від 08.07.2004 р. у справі «Ілашку та інші проти Молдови та Росії», можуть слугувати підставою для прийняття відповідних рішень українськими судами, якщо відповідні спори виникнуть.

Література

1. Белкін Л. Проблеми соціальних виплат на Донбасі у контексті рішення Європейського Суду з прав людини / Л. Белкін // Юридична газета. – 09.12.2014 р. – № 42-43 (436-437). – С. 36-37.

УДК 355.02

Белкін М. Л., к.ю.н., адвокат,
Донецька область, Україна

Количева Ю. О., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ ЯК ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В КОНТЕКСТІ ЗАГРОЗ У СХІДНОМУ РЕГІОНІ

Проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року дало поштовх до радикальних змін, спрямованих на розбудову демократичної, правової держави, громадянського суспільства та формування напрямів забезпечення сталого розвитку України серед світової спільноти.

Конституція України, прийнята 1996 року, створила нову систему права України, зокрема інститути прав і свобод людини і громадянина і організації державної влади. Сьогодні постає проблема захисту цих інститутів і національних інтересів українського суспільства. Таким чином, розв'язання теоретичних і практичних проблем, пов'язаних із національною безпекою займає центральне місце в розвитку стабільності України.

Проблему забезпечення національної безпеки нашої держави можна розглядати у двох аспектах: як умову здійснення демократичних перетворень у суспільстві та як спосіб реалізації мети побудови якісно нової, суверенної, демократичної та правової держави, де людина буде розглядатись як найвища соціальна цінність. Якщо розглядати національну безпеку у першому аспекті, то слід зазначити, що будь-які перетворення в українському суспільстві, навіть демократичні, вимагають значних зусиль держави та її громадян. Деякі явища, а саме раптові виклики небезпеки, гальмують ці перетворення та зумовлюють їх переорієнтацію на відвернення та припинення загроз внутрішньодержавного та зовнішньополітичного походження. Крім того, направлення значних сил держави на національну безпеку, зокрема, ведення війни, може спричинити уповільненість темпів розвитку та оновлення інших сфер суспільного життя. У цьому аспекті привертають до себе значну увагу загрози національній безпеці України, що виникли після революційних подій кінця 2013 р. – початку 2014 р. [1].

Насамперед, необхідно наголосити на таких факторах, що негативно впливають на національну безпеку сучасної України, як анексія АР Крим та терористичні атаки на Донбасі, загостреність ситуації з корупцією, безсистемність проведення економічних реформ і, як наслідок, значне уповільнення темпів виробництва. Усі ці явища поглиблюються з кожним днем і викликають високу соціальну напруженість в українському суспільстві.

Слід підкреслити загостреність нинішньої ситуації у східному регіоні, де відбувається антитерористична операція, яка обумовлена діями російських терористичних військ у союзі з місцевими бойовиками, що прикриваються ідеями «федералізації». Територіальній цілісності України загрожує небезпека внаслідок російсько-українського конфлікту та окупації території АР Крим.

У Декларації ООН від 24.10.1970 р. щодо принципів міжнародного права передбачається, що кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації іррегулярних сил чи збройних банд, у тому числі найманців, для вторгнення на територію іншої держави. Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій

державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, в тому випадку, коли акти, що згадуються в цьому пункті, пов'язані із загрозою силою або її застосуванням. Неодноразово порушення Російською Федерацією цих умов на Сході України ставить перед нашою країною нові виклики щодо її національної безпеки. Наразі актуальність подій та значення проблем національної безпеки у східному регіоні повинні спрямовувати Українську державу на формування об'єктивної стратегії національної безпеки, зокрема захисту державних кордонів та негайного реформування Збройних Сил України. Це у свою чергу вимагає всебічного поглибленого наукового дослідження категоріально-понятійного апарату дефініцій національної безпеки, і зокрема, визначення її сутності та змісту без яких стає неможливим вивчення такого соціального явища, яким постає перед нами «національна безпека» [1].

Сьогодні Україна переживає глибокомасштабну кризову ситуацію, викликану анексією АР Крим та терористичними діями на Донбасі. Події на сході України яскраво демонструють відсутність чіткої та об'єктивної стратегії захисту державних територій та національних здобутків України. На тлі російсько-українського воєнного конфлікту виявляються реалії теперішнього стану армії та Служби Безпеки України. Необхідно забезпечити захист найвагоміших здобутків України та її суверенітету; вибрати зовнішньополітичний курс, який впливає на стан безпеки і стабільності в Європейському регіоні. Політична невизначеність нашої держави у системі світової безпеки загрожує її перетворенням на об'єкт змагання міжнародних політичних гравців. За цих умов Стратегія національної безпеки України (2012 р.) щодо дотримання країною політики позаблоковості [3] є застарілою та такою, що не відповідає сучасним викликам, що стоять перед Україною. Отже, сучасна стратегія національної безпеки України має нечіткий та невизначений характер. Нині зміцнення власних оборонних можливостей є умовою покращення ситуації в нашій державі, стабілізації економіки та налагодження суспільного діалогу в українському суспільстві. Сьогодні пріоритетними залишаються питання вирішення конфлікту у східному регіоні та недопущення нових соціальних потрясінь. Негайне формування нової стратегії національної безпеки України, яка дасть відповіді на всі виклики, що стоять перед Україною, може призвести до подолання кризових явищ, повернення під контроль української влади всієї території України, з метою захисту основоположних прав та свобод громадян на цих територіях, що стане запорукою сталого розвитку в Україні верховенства права і демократії та недопущення загроз територіальній цілісності та суверенітету України в майбутньому.

Література

1. Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. Випуск 64. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2-14. – 504 с.
2. Белкін Л. Право України на територіальну цілісність та подвійні стандарти керівництва Росії / Л. Белкін // Юридична газета. – 21.10.2014 р. – № 30 (424). – С. 30-31.
3. Стратегія національної безпеки України «Україна у світі, що змінюється»: затв. Указом Президента України від 12 лютого 2007 року № 105 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/389/2012>

УДК 342.922

Голосніченко І. П., д.ю.н., професор,
Національний технічний університет України «КПІ», м. Київ, Україна
Золотарьова Н. І., к.ю.н., доцент,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

МОДЕЛЮВАННЯ СИТУАЦІЙ ПРИ ПРОЕКТУВАННІ НОРМАТИВНИХ АКТІВ У СФЕРІ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Що ж слід розуміти під моделлю й моделюванням? Термін «модель» веде походження від латинського слова «modulus», що означає «міра». У цей час термін «модель» має багато значень і застосовується в різних сферах людської діяльності. Стосовно до розглянутого питання поняття «модель» і «моделювання» потрібно використовувати в науковому змісті. Із цього погляду слід підходити до моделювання як до методу наукового пізнання, а до моделі – як до форми, засобу наукового пізнання.

Говорячи про модель як форму (засіб) і про моделювання як метод наукового дослідження, слід зазначити, що поняття моделі на відміну від поняття моделювання не несе динамічного навантаження. Інакше кажучи, під моделюванням розуміється різновид діяльності, пов'язаної з формуванням і використанням моделі.

Природно, що зміст поняття і його визначення — це різні речі. Не всі ознаки, що входять у зміст поняття, слід включати в це визначення, оскільки одні ознаки ширше інших за обсягом і «перекривають» їх по змісту. Тому, узагальнюючи ознаки моделі, її можна визначити як систему, дослідження якої служить засобом для одержання інформації про іншу систему. Логічними підставами методу моделювання є висновки за аналогією, тобто такі, у яких посилки ставляться до одного об'єкту (моделі), а висновок - до іншого (прототипу). Метод моделювання